

1

Miten olin voinut taas antaa Félixille periksi? Hän onnistui jollakin ihmeen kaupalla vedättämään minua, ja keksi aina jonkin syyn tai rohkaisevan ajatuksen, jolla taivutti minut puolelleen. Joka kerta antauduin hänen suostuteltavakseen ja ajattelin, että ehkä jokin saattaisi saada minut tällä kertaa jopa ihastumaan. Tunsin Félixin läpikotaisin, mutta makumme oli aivan erilainen. Niinpä hän meni väkisinkin pahasti metsään, kun ajatteli ja teki päätöksiä minun puolestani. Minun olisi kuitenkin pitänyt tietää se, olimmehan olleet ystäviä jo iät ja ajat. Silti päädyin jo kuudentena peräkkäisenä lauantai-iltana treffeille jonkun täydellisen typeryyksen kanssa.

Edellisellä viikolla olin saanut kunnian tutustua luomutuotteiden ja terveellisten elämäntapojen ruutiinaaseen. Ilmeisesti Félix oli unohtanut mainita hänelle parhaan ystävänsä paheista. Sinä iltana sain läksytyksen tupakan, alkoholin ja epäterveellisen ruoan vaaroista.

Varvastossuja käyttävä hippimies julisti, että elämäntapani olivat katastrofaaliset, etten tulisi saamaan lapsia ja että flirttailin tiedostamattani selvästi kuoleman kanssa. Félix ei ilmeisesti ollut antanut minusta teknisiä tietoja. Levitin kasvoilleni kauneimman hymyni ja vastasin, että olin toden totta saanut tehdä tuttavuutta kuoleman ja itsetuhoisten ajatusten kanssa. Sitten lähdin.

Tämäniltainen tolvana oli toista maata: melko komea, joi kunnioitettavaa tahtia eikä saarnannut mistään. Hänen hyvin ilmeiseksi käynyt vikansa oli se, että hän kuvitteli selvästi viettelevänsä minut sänkyyn kertomalla sankariteoistaan GoPro-nimisen rakastajattarensa kanssa: ”Viime kesänä laskin GoPron kanssa jäistä virtaa alas... Talvella kokeilin GoProni kanssa kumparelaskua... Olen käynyt suihkussa GoPron kanssa... Arvaa mitä, yhtenä päivänä menin GoProni kanssa metroon.” Ja niin edelleen. Hän oli puhunut kypäräkamerastaan joka lauseessa yli tunnin ajan. Aloin jo miettiä, kävikö hän sen kanssa myös vessassa.

”Ai, missä minä käyn GoProni kanssa? En tainnut oikein ymmärtää”, hän keskeytti äkisti.

Ohhoh, olin ajatellut ääneen. Olin kyllästynyt olemaan pahiksen roolissa, sen joka ei jaksaa kiinnostua siitä, mitä hänelle kerrotaan, ja joka miettii, mitä ylipäätään tekee näillä treffeillä. Päätin kuitenkin repäistä laastarin irti yhdellä kertaa.

”Kuule, olet varmasti tosi mukava tyyppi, mutta sinulla näyttää olevan meneillään niin suuri rakkaustarina kypäräkamerasi kanssa, etten halua ängetä teidän väliinne. En halua jälkiruokaa. Ja kahvia pystyn keittämään kotonakin.”

”Mistä nyt kiikastaa?”

Nousin seisomaan, ja hän teki samoin. Hyvästelin hänet vilkuttamalla ja suuntasin kassalle. Niin julkeaa minusta ei sentään ollut tullut, että olisin jättänyt hänet maksamaan viulut tämän katastrofin jälkeen. Loin häneen viime silmäyksen ja tukahdutin naurunpyrskähdyksen. Minulla tässä olisi pitänyt olla kypäräkamera, jotta olisin voinut ikuistaa hänen ilmeensä. Voi miesparkaa...

Seuraavana päivänä heräsin siihen, että puhelimeni soi. Kuka uskalsi keskeyttää pyhiä sunnuntaiaamun uniani? Turha edes kysyä!

”Niin, Félix”, murisin luuriin.

”And the winner is?”

”Lopeta.”

Hänen naurunhörötyksensä ärsytti minua.

”Odotan sinua tunnin päästä tiedät kyllä missä”, hän sai vaivoin sanottua, ennen kuin katkaisi puhelun.

Venyttelin sängyssäni kuin kissa, kunnes katsoin herätyskelloani: 12.45. Kello olisi voinut olla enemmänkin. Minun ei ollut lainkaan vaikea herätä arkena

avaamaan Onnelliset ihmiset lukevat ja juovat kahvia -nimistä kirjallisuuskahvilaani, mutta sunnuntiaamuisin rentouduin ja otin aikaiset heräämiset takaisin nukku- malla pitkään. Uni oli aina ollut minulle pakopaikka: ennen suurista suruistani, nyt pienemmistä pulmista. Noustuani sängystä totesin onnellisena, että päivästä oli tulossa kaunis. Pariisin kevät oli jo ovelta.

Kun olin valmis lähtemään, pidättäydyin ottamasta Onnellisten avaimia mukaani. Oli sunnuntai, ja olin luvannut itselleni, etten enää viettäisi siellä ”pyhäpäiviä”. Kävelin kaikessa rauhassa rue des Archivesille. Kuljin hitaasti ja nautiskelin näyteikkunoiden katselemises- ta samalla, kun poltin päivän ensimmäisen tupakan. Näin matkalla muutaman Onnellisten kanta-asiakkaan, joita kättelin tervehdykseksi. Félix rikkoi aamun iha- nan rauhan, kun saavuin terassille, jolla kävimme aina sunnuntaisin.

”Missä sinä oikein viivyt? Minut melkein lempat- tiin tästä pöydästä!”

”Huomenta, rakas Félix”, vastasin ja moiskautin äänekkään suukon hänen poskelleen.

Hän siristi silmiään tutkivasti.

”Olet liian ystävällinen, salaat selvästi jotakin.”

”En lainkaan! Kerro minulle eilisillasta. Mihin aikaan tulit kotiin?”

”Silloin, kun soitin sinulle. Minulla on nälkä, tilataan!”

Annoin hänen viittilöidä tarjoilijalle, jotta pääsimme tilaamaan molemmille brunssia. Se oli Félixin uusin villitys. Hän oli päättänyt, että hurjan lauantai-illan juhinnan jälkeen brunssi auttoi häntä palautumaan paremmin kuin uudelleen lämmitetty edellispäiväisen pitsan pala. Sen keksittyään hän oli aina halunnut minut mukaan ihailemaan, kun hän ahmi munakokkeliä, patonkia ja pieniä makkaroita ja joi litran appelsiinimehua, jonka piti sammuttaa hänen krapulainen janonsa.

Kuten tavallista minä söin vain hänen tähteitään. Félix vei ruokahaluni. Retkotimme tuoleillamme puoliiksi makuuasennossa aurinkolasit tiukasti nenällä ja polttelimme tupakkaa.

”Menetkö katsomaan heitä huomenna?”

”Niin kuin aina”, vastasin Félixille hymyillen.

”Vie rakkaita terveisiä.”

”Vien. Etkö käy siellä enää ollenkaan?”

”En, en koe tarvetta.”

”Ajatella, että jossakin vaiheessa en halunnut mennä lähellekään koko paikkaa!”

Siitä oli tullut minun maanantairituaalini. Onnelliset oli maanantaisin kiinni, ja kävin silloin Colinin ja Claran luona. Kävin heidän luonaan aina, vaikka olisi satanut vettä, tuullut kovasti tai pyryttänyt lunta. Minusta tuntui hyvältä kertoa heille viikostani ja pienistä Onnellisissa sattuneista jutuista... Sen jälkeen, kun olin

alkanut taas käydä treffeillä, kerroin Colinille yksityiskohtaisesti epäonnistuneista tapaamisistani, kuvittelin kuulevani hänen naurunsa ja nauroin hänen kanssaan aivan kuin olisimme olleet salaliittolaisia. Claralle minun oli paljon vaikeampi uskoutua. Tyttäreni, hänen muistonsa, aiheutti minulle edelleen suurta tuskaa. Kohotin käden automaattisesti kaulalleni. Olin pitänyt vihkisormusta jonkinlaisena riipuksena kaulaketjussani, ja yhden tällaisen Colinin kanssa käymäni keskustelun aikana olin ottanut sen pois. Lopullisesti.

Viimeiseen pariin kuukauteen minulla ei ollut ollut kaulassani mitään korua. Olin selittänyt Colinille, että olin miettinyt tilannetta ja että aioin nyt alkaa käydä treffeillä Félixin ehdottamien miesten kanssa.

”Rakas... Sinä olet tärkeä... Tulet aina olemaan tärkeä... Mutta sinä et ole enää täällä... Olet kaukana, etkä tule koskaan takaisin, olen hyväksynyt sen... Nyt minun tekee mieli yrittää...”

Huokaisin, yritin tukahduttaa kyyneleeni ja pyöritelin vihkisormusta sormenpäissäni.

”Se alkaa tuntua raskaalta... Tiedän, ettet olisi minulle vihainen, ja luulen, että olen valmis... Otan tämän nyt pois... Minusta tuntuu, että olen nyt toipunut sinun kuolemastasi... Tulen aina rakastamaan sinua, sitä ei muuta mikään, mutta nyt tilanne on erilainen... Nyt osaan elää ilman sinua...”

Suutelin hautakiveä ja irrotin kaulaketjuni. Silmäni olivat tulvillaan kyneleitä. Puristin vihkisormusta kai-kin voimin nyrkissäni. Sitten nousin.

”Nähdään ensi viikolla, kullanmurut. Pikku Clara... äiti... äiti rakastaa sinua.”

Lähdin enkä kääntynyt katsomaan taakseni.

Félix keskeytti muistelmani taputtamalla minua reidelle.

”Mennään kävelylle, tänään on hyvä sää.”

”Mennään vain!”

Lähdimme kävelemään joen vartta. Kuten joka sunnuntai, Félix halusi välttämättä ylittää Seine-joen ja käydä Notre-Damen katedraalissa sytyttämässä kynttilän. ”Minun täytyy hyvittää syntejäni”, hän perusteli. En ollut typerä. Todellisuudessa hän sytytti kynttilänsä Claralle ja Colinille, se oli hänen keinonsa pitää heihin yhteyttä. Sillä aikaa, kun hän kävi hoitamassa asian, odottelin katedraalin ulkopuolella ja katselin, kuinka pulut kävivät turistien kimppuun. Ehdin polttaa yhden tupakan, ennen kuin jouduin todistamaan, kuinka Félix esitti katedraalin edessä Amélie Poulainin äidin dramaattisen kuoleman. Hän olisi ansainnut kohtauksesta Oscar-palkinnon – erityisesti kirkunan ansiosta! Sen jälkeen tämä ihmeellinen näyttelijä laittoi kätensä harteilleni, heilutti kuvitteelliselle, hurmoksessa olevalle yleisölle ja johdatti minut takaisin samaa reittiä

rakkaaseen Marais'n kortteliin ja sushibaariin, jossa meillä oli tapana käydä sunnuntai-iltaisain.

Félix joi sakea. ”Sillä se lähtee, millä on tullutkin”, hän sanoi. Minä taas tyydyin Tsingtaoon. Ahmiessaan makeja Félix kävi asiaan ja vaati selvitystä. Siinä ei kauan mennyt!

”No, millainen se eilinen mies oli, mitä vikaa hänessä oli?”

”Kypäräkamera!”

”Vau! Sehän on tosi kiihottavaa.”

Napautin häntä päähän.

”Milloin alat ymmärtää, että meidän seksuaalisuutemme on hyvin erilaista?”

”Voi raukkaparkaa”, Félix valitti.

”Lähdetäänkö kotiin? TF1:n elokuva alkaa ihan kohta.”

Félix saattoi minut tapansa mukaan kotitaloni ovelle.

Ja sai minut tapansa mukaan suutuksiin.

”Haluan pyytää sinulta jotakin”, sanoin, kun olin vielä hänen rutistuksessaan.

”Mitä?”

”Ole kiltti ja lopeta treffitpalvelun leikkiminen, en kestä enää noita hirveitä iltoja. Ne ovat lannistavia!”

Hän työnsi minut kauemmaksi.

”Enkä lopeta. Haluan, että tapaavat jonkun hyvän ja mukavan miehen, jonka kanssa olet onnellinen.”

”Sinähän esittelet minulle pelkkiä typeryksiä, Félix! Pystyn siihen itsekin.”

Félix katsoi minua pistävästi.

”Ajatteletko vielä sitä irlantilaistasi?”

”Lopeta tuollainen hölynpöly! On kulunut jo vuosi siitä, kun palasin Irlannista. Olenko sen jälkeen puhunut sinulle kertaakaan Edwardista? En! Hän ei liity tähän mitenkään. Se juttu on menneen talven lumia. Ei ole minun syyni, jos esittelet minulle pelkkiä pölvästejä!”

”Älä hermostu! Jätän sinut hetkeksi rauhaan, mutta sinun täytyy suhtautua tapaamisiin vähän avoimemmin. Tiedät yhtä hyvin kuin minäkin, että Colin toivoisi sinun löytävän jonkun.

”Tiedän. Ja niin minun on tarkoituskin... Hyvää yötä, Félix. Huomiseen! Huomenna on se suuri päivä!”

”Mahtavaa!”

Muiskautin hänen poskelleen yhtä äänekkään suukon kuin muutamaa tuntia aikaisemmin ja menin sisälle kerrostaloon. Félixin vaatimuksista huolimatta en halunnut muuttaa. Viihdyin erinomaisesti pienessä asunnossani kahvilani yläpuolella. Sieltä käsin kaikki oli lähellä, ja se sopi minulle. Halusin asua siellä ennen kaikkea siksi, että siinä asunnossa olin rakentanut elämäni uudelleen ilman kenenkään apua. Valitsin hissin sijaan portaat ja kiipesin kuudenteen kerrokseen. Kun

saavuini kotiin, painoin selkäni ovea vasten ja huokaisin tyytyväisenä. Viimeisen keskustelun sävystä huolimatta olin viettänyt huippupäivän Félixin kanssa.

Toisin kuin hän kuvitteli, en katsonut koskaan TF1-kanavan elokuvia. Kuuntelin musiikkia – tänä iltana valitsin Ásgeirin kappaleen *King and Cross* – ja aloitin sarjan toimenpiteitä, jotka olin nimennyt hemmottelullakseni. Olin päättänyt pitää huolta itsestäni, ja mikäpä olisi ollut sunnuntai-iltaa sopivampi aika tehdä kasvo-naamio, kuorinta ja muita kauneudenhoitorutiineja?

Puolitoista tuntia myöhemmin tulin vihdoinkin kylpyhuoneesta hyvältä tuoksuvana ja iho pehmeänä. Valmistin päivän viimeisen kahvin ja käperryin sohvalle. Sytytin tupakan ja annoin ajatusteni vaellella. En ollut koskaan kertonut Félixille, mikä minut oli saanut työntämään Edwardin muistini perukoille, jotta en enää ajattelisi häntä.

Irlannista paluuni jälkeen en ollut pitänyt yhteyttä kehenkään: en Abbyyn ja Jackiin, en Judithiin enkä todellakaan Edwardiin. Häntä olin tietenkin ikävöinyt eniten. Muistot hänestä palasivat aaltona, toisinaan onnellisina, toisinaan tuskallisina. Mutta mitä enemmän aikaa kului, sitä varmempi olin, etten enää koskaan ottaisi yhteyttä heihin enkä ainakaan Edwardiin. Siinä ei olisi mitään järkeä näin pitkän ajan jälkeen. Nyt paluusta oli kulunut yli vuosi... Mutta silti...

Noin puoli vuotta aikaisemmin eräänä talvisena sunnuntaina, jona oli satanut kaatamalla, olin ollut koko päivän kotona ja alkanut järjestellä kaappeja. Käteeni oli sattunut laatikko, johon olin säilönyt kaikki Edwardin meistä Aran-saarilla ottamat valokuvat. Avasin laatikon ja sulin nähdessäni taas hänen kasvonsa. Tartuin hullusta päähänpistosta puhelimeeni, etsin Edwardin numeron luettelosta ja soitin hänelle. Halusin – tai ei, minun oli oikeastaan pakko – saada tietää, mitä hänelle kuului. Jokaisella tuuttauksella olin vähällä katkaista puhelun, sillä minua pelotti kuulla hänen äänensä, mutta toisaalta halusin kiihkeästi puhua hänen kanssaan. Puhelu yhdistyi vastaajaan. Edward sanoi vain etunimensä käheällä äänellään, ja sen jälkeen kuului piippaus. Takeltelin vastaajaan: ”Öö... Edward... Minä täällä... täällä on Diane. Halusin... Halusin tietää... öö... mitä sinulle kuuluu... Soita minulle.” Lasketuani luurin ajattelin tehneeni tyhmästi. Astelin edestakaisin huoneessani ja pureskelin kynsiäni. Halusin kovasti kuulla Edwardista ja saada tietää, oliko hän unohtanut minut, enkä pystynyt liikahtamaan puhelimen vierestä koko loppupäivänä. Halusin sitä niin kovasti, että soitin hänelle vielä kerran iltakymmenen aikoihin. Hän ei vastannut. Kun seuraavana aamuna heräsin, soimasin itseäni kaikilla keksimilläni haukkumanimillä, kun ymmärsin, miten naurettava jättämäni viesti oli.

Tämä pähänpisto oli saanut minut ymmärtämään, että Edward oli poissa, että hän oli ollut vain yksi ajanjakso elämässäni. Hän oli auttanut minut tielle, joka johti vapautumiseen Colinia kohtaan tuntemastani lojaaliudesta. Nyt tunsin vapautuneeni myös Edwardista. Olin valmis avaamaan sydämeni muillekin.